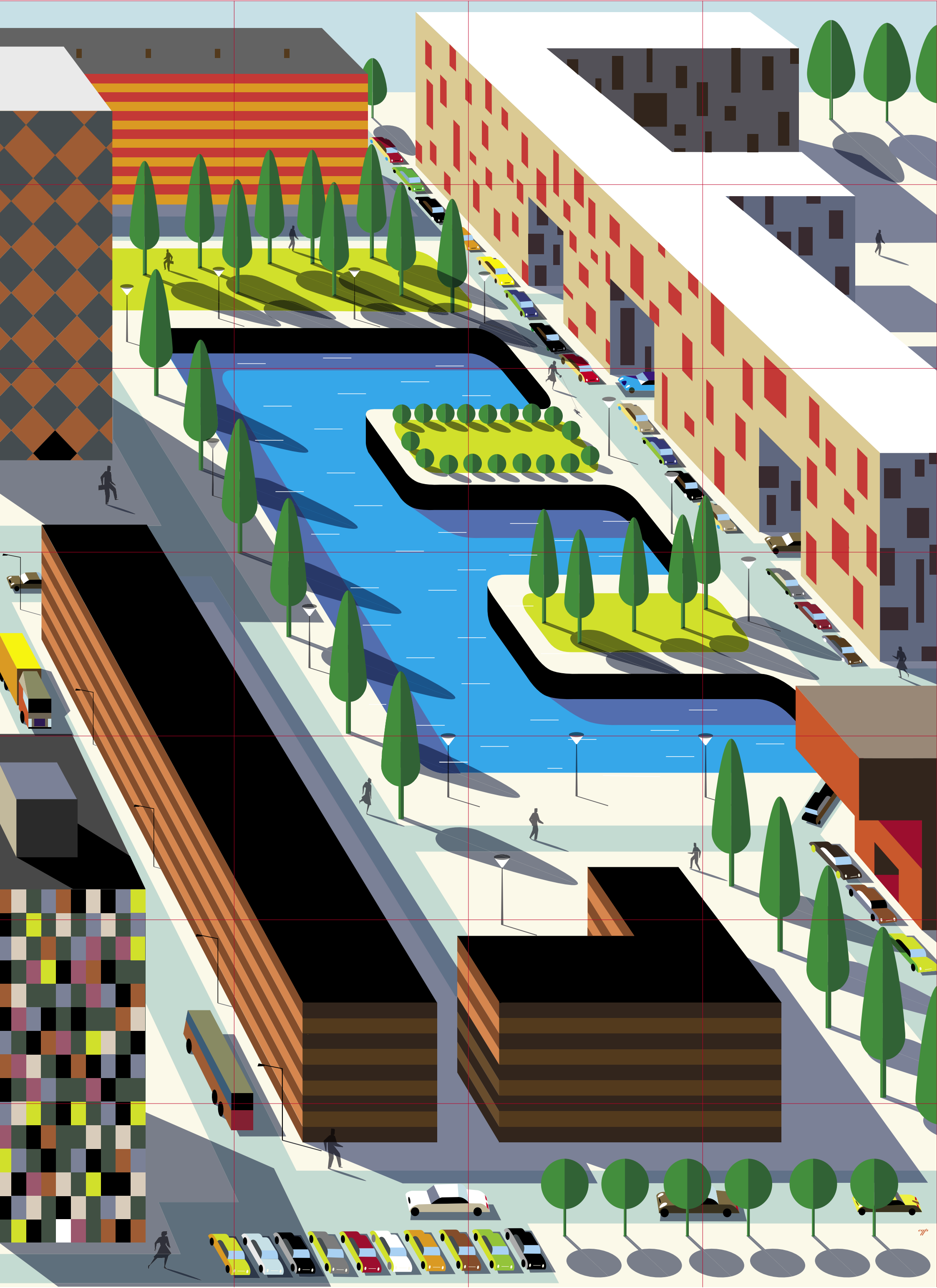

Wubbo Ockels: “Ze kunnen trots zijn op Heerlen.”

De opening van de Mijnwater Energiecentrale was een groot succes. Niemand minder dan Wubbo Ockels was aanwezig om te vertellen over zijn ruimtevluchtt en over alletlei innovatieve manieren om duurzaam met het milieu om te gaan. Een unieke gelegenheid om hem vijf vragen te stellen:

1 Wat vindt u van het Mijnwaterproject?

“Ik vind het een geweldig samenspel van een lokaal en regionaal voordeel. We gebruiken wat de natuur te bieden heeft, namelijk warm water. Het mes snijdt hierbij aan twee kanten: men is bezig met nieuwe technieken en leert hiervan. Er is veel interesse in het project ook vanuit het buitenland, mensen zien waar het mijnwaterproject om draait en leren hier ook van. Het geeft een impuls aan de hele regio.”

2 Wat vond u van de bijeenkomst?

“De bijeenkomst was aandoenlijk. Oudere mensen die de mijnrijst nog hebben meegemaakt zijn in groten getale gekomen. Zij hebben tijden gekend van economische welvaart; florerende tijden, maar ook slechte tijden na de mijnsluiting. Toch zijn ze gebleven. Natuurlijk hebben ze ook binding met deze regio, maar toch! Nu is het heel en hebben ze weer iets om te vieren. Ze kunnen trots zijn op Heerlen!”

3 Waarom zet u zich zo in voor duurzame energie?

“Dat is eigenlijk al ontstaan bij mijn ruimtevluchtt (in 1985 mocht hij als eerste Nederlander een ruimtevluchtt maken met de Space Shuttle Challenger, red.)! Er is maar één aarde en daar moeten we goed voor zorgen. Daarom vind ik het ook zo belangrijk om de jeugd te betrekken in alle voorlichting en plannen. Ik heb ook veel projecten met studenten. De meest bijzondere projecten zijn: de zonneauto's die in 2001, 2003, 2005 en 2007 de World Solar Challenge gewonnen hebben, zonneboten, de laddermolen waarbij gebruik wordt gemaakt van windenergie op grote hoogten en de superbus. Dit laatste is een futuristische bus, die zo'n 250 kilometer per uur moet gaan rijden en genoemd wordt als alternatief voor de geschrapte Zuiderzeelijn tussen Amsterdam en Groningen.”

4 Wat zijn uw ambities ten aanzien van duurzame oplossingen?

“De laddermolen groot maken en de superbus laten rijden. Het liefst betrek ik de jeugd overal in en dan vanaf 12 jaar! Zij zijn namelijk hun eigen toekomst.”

5 Met welke innovatieve ontwikkelingen bent u op dit moment bezig?

“De afvuiltitik is toch veel een heel bijzonder project. Hier gaan meerdere miljarden in om. Ik wil van de Afvuiltitik, die niet meer aan alle veiligheidseisen voldoet, een zoon voor de wereld maken door op grote schaal allerlei duurzame energie oplossingen te combineren (Wubbo wil ook dat er een tweede dijk komt zodat het tuseniliggende meer voor de opslag van energie gebruikt kan worden, red.). Een geweldig voorbeeld van duurzame ontwikkeling.”

Vervolg van pagina 18-19

Relatiemanagement
Relatiemanagement is de aanleiding dus. Dat is echter nog niet alles. Want hoe weet je nu precies wat de markt, wat je klant eist? Door contact te leggen, de straat op te gaan en te luisteren. Daarom investeert Weller fors in zogenoemd relatiemanagement: een interactieve website, verschillende magazines, een tiental telefoonboeken en een ruisterend-cor voor kijk/luisteraars suggesties. “Vergeet niet de Weller(s) waar iedereen overdag kan binnenlopen. Onze mensen gaan ook wijken in. We organiseren Wellenfêtes, uitstapjes en spelonnen graag buurt festen en evenementen zoals de Parallaxa, Wellenjoe, Sraplend Heerlen, De Brunssumer Parade, Bosch! Volgend jaar gaan we een nieuwe tour op om al onze activiteiten. We willen in gesprek blijven met onze klanten om zo goed mogelijk die maatschappelijke functie te kunnen vervullen.”

Een greep uit de projecten van 2008

- De opleiding van het cultuurcluster en de Mijnwater Energiecentrale in Heerlerheide
- De aanpak in de MIP-wijk in Heerlen waar 1.0 2 woningen worden gesloopt. Hiervoor komen 25 koopwoningen in de plaats
- De Monorbiek in hartje Heerlen wordt daarnaast een project met achttien appartementen voor (creatieve) studenten plus ateliers en een grand-café
- In de Kerktraat in Brunssum is een begin gemaakt met de bouw van Central: achttien appartementen, 1050 m² winkelruimte en ondergelegen parkeergarage
- Brunssum wordt Parkstad opgelevend dat betaalt uit 12 seniorenwoningen

Een greep uit de projecten in aanbouw in 2009 voor circa 80 miljoen euro

Brunssum:
- Wijnjtuhuis: 12 hoor- en 7 koopappartementen en ondergronds parkeren
- Central: 12 hoor- en 6 koopappartementen en 1.050 m² commercieel
- Hermitemonium Dalsebeek Brunssum Noord
- Tanzlaus: 20 hoor- en 20 koopappartementen en ondergronds parkeren

Heerlen:
- Aanloopvoorzieningen Heerlerbaan: 52 hoor- en 17 koopappartementen en ondergronds parkeren
- Heere Laan Eisenzeter: 10 woningen voor geestelijk en/of lichamelijk gehandicapten
- Diamantcentrum Molenwei: zelfbewoning: 4 koopwoningen
- Locluna in de Stationstraat: 21 koopappartementen en 3 hoor- woningen en ondergronds parkeren
- Aanloopvoorzieningen Heerlerbaan: 69 huurappartementen en ondergronds parkeren
- Pauzze: 30 huurappartementen en 3500 m² commercieel
- Bosch school en 44 huurappartementen en ondergronds parkeren.
- Maastricht: 25 koopappartementen en 2300 m² commercieel en ondergronds parkeren

Als corporatie werken we graag samen met gemeenten, projectontwikkelaars en andere partijen. We zien het als onze taak om wijken leefbaar te houden.

Wereldveroveraar Guido Dieteren blijft Parkstad trouw

Passie drijft de beste vrouwelijke kok van Nederland

Margo Reuten legt haar liefde op het bord

Het magazine voor relaties van Weller
Jaargang 5, Nummer 6, december 2008

Thema: **Laf**
Sharon Walraven's Olympische droom
INK-verbetercertificaat
Mijnwater Energiecentrale
Wubbo Ockels zet zich in voor duurzame energie
Margo Reuten legt haar liefde op het bord
Wereldveroveraar Guido Dieteren

welleenco

Onrendabel investeren loont maatschappelijk

“In 2007 hebben we voor 5,5 miljoen euro aan onrendabele investeringen gedaan. Mede daardoor hebben we vorig jaar 4,5 miljoen euro ingeleverd op ons eigen vermogen.”
Normaal gesproken zou een bedrijfsdirecteur deze woorden heel zachtjes met het schaamrood op de kaken uitspreken, maar Hans Lauxtermann zegt het wel overtuigend. Trots zelfs. “Natuurlijk,” zegt de directeur die samen met Jack Gorgels het tweehoofdige bestuur vormt van woningcorporatie Weller. “Een onrendabele investering betekent in onze branche dat de huurinkomsten niet opwegen tegen de kosten. Dat is geen probleem. Integendeel, het is een van de manieren waarop wij onze maatschappelijke taak inhoud geven. Betaalbare huren vragen aan onze klanten.”

Huizenmarkt stagneert
Onrendabel investeren is niet het enige instrument. Zo investeerde Weller in 2007 19 miljoen euro in onderhoud en renovatie van het woningbestand en ruim anderhalf miljoen euro in leefbaarheidsprojecten. En dat alles uiteraard naast de ‘gewone’ nieuwbouwprojecten voor huur- en koopwoningen. Desondanks mag de corporatie zichzelf als financieel gezond betempelen. Geen vanzelfsprekendheid trouwens, want aan de inkomstenkant wachten bepaalde zorgen. Door de ingevoerde vennootschapsbelasting, de bijdrage aan de ‘prachtwijken’ van Vogelaar en door de in deze regio stagnerende huizenmarkt. Hans Lauxtermann zegt dat. “Om te kunnen blijven investeren, moet Weller net als alle andere corporaties huurwoningen verkopen. Een normaal beleid. Het beeld dat de corporaties op een zak met geld zitten is onjuist. Ons kapitaal zit in de stenen en dus moeten we elk jaar een aantal bestaande woningen verkopen. Dat wordt steeds moeilijker omdat de huizenmarkt op slot zit. Ook de huisen die wel je koop aanbieden staan langer in de etalage. Dat dwingt ons om goed op de kosten te letten, verantwoord met de centen om te gaan en vernieuwende projecten op te zetten waarin we het risico delen met andere partijen. Stenen kun je moeilijk in klinkende munt omzetten in deze economische tijden.”

Projecten
Tot zover de koele cijfers. Hans Lauxtermann zegt dat hij ook hier voren. Naar de vele projecten en plannen voor 2009. En dat zijn er nogal wat. “Ze hebben we volgend jaar voor grofweg 80 miljoen euro aan nieuwbouwprojecten in aanbouw en wordt er 13 miljoen aan onderhoud uitgegeven voor het bestaande bezit. Ontwerpgerel woningen uitersaard, maar dat niet alleen. Als corporatie werken we graag samen met gemeenten, projectontwikkelaars en andere partijen. We zien het als onze taak om wijken leefbaar te houden. Dat doe je in de eerste plaats door te zorgen voor goede woningen waar vraag naar is. Huur en koop. We slopen en herbouwen, renoveren. Met de toenemende vergrijzing is nu grote behoefte aan geliefde wijken van dooiden. Jongeren en starters op de woningmarkt vergeten we niet. Ook zij moeten goed en betaalbaar kunnen wonen.”

Grenzen opzoeken
Het bouwen van woningen is slechts een middel om wijken en buurten leefbaar te houden. Schoolverlaters, en zorgvoorzieningen en ontmoetingscentra zijn minstens zo belangrijk. Weller zoekt daarbij met regelmaat de grenzen op. Er wordt geïnvesteerd in maatschappelijk en commercieel vastgoed. “We nemen risico, tonen lef. Nee, niet alleen. Samen met gemeenten en andere investeerders. Beste voorbeeld is de herbestemde voormalige kleuterschool van Lutterade, nu een cultuurcluster, zorgcentrum, woningen, breede school, winkels, gemeenschapshuis, bibliotheek, ondergronde parkeergarage en de Mijnwater Energiecentrale van de grond komen. We willen een voortrekkersrol vervullen en dan zie je dat andere partijen aanhaken.”

Lees verder op pagina 20

Werelderfgenaar in Heerlerheide: de Mijnwater Energie-centrale

De ster van Guido Dieteren rijst snel. Met zijn Orchestra en echtgenote en zangeres Wendy verovert hij in snel tempo Europa. Een overdoek richting de VS is een kwestie van tijd. Bovenal blijft Guido echter ‘eine jong van de Parkstjad’. “Ik zal mijn afkomst nooit verloochenen.”

“Will Camiel Eurlings oolt premier worden, dan moet hij af van zijn accent, van zijn zachte g.” De uitspraak is afkomstig van de een of andere mediagoeroe, opgetekend door De Volkskrant enigen in september van dit jaar. Guido Dieteren trekt zijn wenkbrauwen op. “Wat een onzin,” klinkt het vervolgens fel en in plotseling accentloos Nederlands. “Ik heb ook geleerd om perfect Nederlands te spreken. Een politicus moet voor iedereen goed verstaanbaar zijn. Maar wel met de zachte G. Die kunnen ik. Ik heet Gggggguido en niet Grrrrrrudo. Ik zal mijn afkomst niet verloochenen. Nooit. Een mens moet zichzelf blijven. Authenticiteit telt. Camiel Eurlings is blijft een Limburger.”

Voorbij
Waag het niet om Guido Dieteren kwaad te spreken van Limburg en de Parkstad. “We zijn veel te lang blijven hangen in dat Calimero-gevoel,” gaat hij verder in onvervalst Heilelej plat, die taal van zijn geboortestad. “Natuurlijk, de mijnsluitingen waren een enorme klap voor de regio. Het pessimisme is begrijpelijk, het gekanker op en bedelen bij Den Haag is logisch. Maar die tijd is voorbij, definitief. Kijk om je heen, en zie wat er allemaal van de grond is gekomen. In Heerlerheide dat prachtige Mijnwaterproject met die toren, brasserie en bibliotheek, iets breder: Gaia Park, de mooiste dierentuin van het land in Kerkrade, Mondo Verde en de skibaan in Landgraaf. Nieuwe bedrijvigheid op Avantis. Een van de mooiste theaterzalen van het land in Heerlen. De plannen voor Aquaworld. Deze regio trekt maaaaat toeristen aan, meer nog dan Maastricht. En die metamorfose hebben we zelf vorm gegeven. Deze regio bloeit als nooit tevoren. Allen wil nog niet iedereen dat zien.”
Guido Dieteren haalt een Boeddhistische wijsheid aan: je bent de optelsom van al je gedachten, vrij vertaald. “Je geluk, je succes bepaal je zelf. Door hard te werken en te geloven in eigen kunnen. Zeker, het gaan niet vanzelf. Toen mijn opa en vader in één jaar tijd overleden, was dat niet gemakkelijk. Beiden waren dirigent en muzikant, beiden mijn grote voorbeelden. Die ik nog niet wilde en kon missen. Maar toch kijk ik liever naar alles wat ze voor me betekend hebben, de kanken die ze me gegeven hebben. Niet in de tijd dat deze regio dus midden in het doemdenken zat, geloof ik. Toch maar mooi muziek gaan studeren. Ik denk met waarme aan hen terug, niet met verdriet.”

Fenomeen
De 34-jarige ‘jong van de Parkstjad’ is hard op weg een fenomeen te worden. Met zijn muziekshows en Guido Orchestra trekt hij volle zalen in Nederland en inmiddels ook in Duitsland en Engeland. Zijn eerste Symphonica in Rosso met onder anderen Paul de Leeuw, Marco Bonato en Lionel Richie was een doorslaand succes. De laatste maakte in Arnhem na de spettende uitvoering van diepe buiging voor Guido’s prestaat. “Ja, het gaat hard,” beaamt Guido Dieteren in zijn tot kantoor verbouwde kerkje aan de rand van Landgraaf. Uit het raam kijkt hij uit op het karkhofje waar zijn vader en grootvader begraven liggen. “Weet je wanneer ik echt klopveel had? Toen ik vorig jaar voor duizenden mensen op het Pancratiusplein in Heerlen speelde. Ik zie me daar nog lopen als mannetje van vijf jaar met mijn eerste viool. Voor mij was het toen al een uitgemaakte zaak dat ik violist zou worden. Ik ja dan bijna dertig jaar later daar staat, ja dan stik je toch wel even. Op je eigen geboortegrond. Wat je, ik nois veel. Maar ik pieker er niet over om ooit te verhuizen. Ik ben trots op Limburg. Ik heb er alles aan te danken. Mijn eerste uitvoering, sponsors, kansen, alles. Dat kan en wil ik niet verloochenen. Hier ben ik mezelf zijn. Hoe bevoend ik ook mag worden, ik wil gewoon naar de supermarkt of het café kunnen. In Zuid-Limburg kan dat.”

Limburger
Hoe trots op Limburg ook, de violist/orkestleider weerd zich niet af te zetten tegen ‘Holland’. En ook niet tegen ‘Maastricht’. “Ach, in het westen is men vaak calvinistisch en een beetje zuiffengenomen. Dat boek mee niet. Hilversum is dichtbij en als je goed werk levert, heb je nergens last van. Ook niet van het feit dat ik Limburger aan het conservatorium in Maastricht combineerde hij masterclasses in binnen- en buitenland met een baan als eerste violist in het orkest van André Rieu en het geven van gemiddeld twee eigen soloconcerten per week. “Een fantastische tijd. André is en blijft de onbetwiste koning van de wals. Ik heb van hem ontzettend veel geleerd. Nu je het zegt, het wordt tijd om eens een keer met hem een hapje te eten. Als hij tijd heeft, heet dat.”

Net als André Rieu barst de nu 34-jarige Dieteren van de ambities. Rieu zit in 1998 Rieu te vertalen en samen met zijn broer Eric zijn eigen bedrijf te beginnen. Revi Music werd snel een succes. Er liggen nu concrete plannen om de ruim vijftig orkestleden in dienst te nemen waarmee hun bedrijf in één klap groot naar zeeg werknemen. “Daar blijft het niet bij. We willen verder groeien en de hele wereld veroveren. De eerste contacten in de VS zijn gelegd. Muziek van mij wordt daar al regelmatig gespeeld, onder andere in de leader van een populaire soapseriie. Ik maak nog hale lange werkweken. Zonder problemen, mijn hobby is mijn werk. Mijn vrouw Wendy zingt in ons orchestra. Niets hoeft/gaar uitvoering, sponsors, kansen, alles. Dat kan en wil ik niet verloochenen. Hier ik mezelf zijn. Hoe bevoend ik ook mag worden, ik wil gewoon naar de supermarkt of het café kunnen. In Zuid-Limburg kan dat.”

Limburger
Hoe trots op Limburg ook, de violist/orkestleider weerd zich niet af te zetten tegen ‘Holland’. En ook niet tegen ‘Maastricht’. “Ach, in het westen is men vaak calvinistisch en een beetje zuiffengenomen. Dat boek mee niet. Hilversum is dichtbij en als je goed werk levert, heb je nergens last van. Ook niet van het feit dat ik Limburger

ben. Guido’s Orchestra wordt gevraagd door alle omnepen. Van Mas tot en met de TMF. Ons muziekgenre, de combinatie van pop en licht-klassiek, bestrijkt een zeer breede doelgroep. Vanuit Limburg kan ik mijn carrière en bedrijf goed gebouwen. Deze eurogeis ligt centraal in Europa, dichtbij Brussel. Hier ligt de toekomst. En wat Maastricht betreft: een fantastische stad. Karakteristiek, eigen. Net als de Parkstad. Ik geloof in samenwerking met behoud van de eigen tradities. Zo verstonk je elkaar als regio. De provincie heeft dat goed begrepen, vind ik. Zo’n mijnwaterproject is een goed voorbeeld. Overheid, bedrijfsleven en instanties zoals woningcorporatie Weller hebben dit project van de grond gekregen. Tegen de stroom in. Het Maaankwartier in Heerlen, idem dito. Alles is mogelijk. Als je maar wilt en kan.”

Hard werken
Iets van de oude ‘koelmentaliteit’ heeft Guido Dieteren trouwens wel geërfd: hard werken. Tijdens zijn studie orchestraal en kamermuziek, waarin hij de kunst van de dirigentenvak leerde, werkt hij al sinds 1998 aan zijn carrière. Hard werken dus. Ook nu. Ondanks de ruim vijftig orkestleden in dienst te nemen waarmee hun bedrijf in één klap groot naar zeeg werknemen. “Daar blijft het niet bij. We willen verder groeien en de hele wereld veroveren. De eerste contacten in de VS zijn gelegd. Muziek van mij wordt daar al regelmatig gespeeld, onder andere in de leader van een populaire soapserie. Ik maak nog hale lange werkweken. Zonder problemen, mijn hobby is mijn werk. Mijn vrouw Wendy zingt in ons orchestra. Niets hoeft/gaar uitvoering, sponsors, kansen, alles. Dat kan en wil ik niet verloochenen. Hier ik mezelf zijn. Hoe bevoend ik ook mag worden, ik wil gewoon naar de supermarkt of het café kunnen. In Zuid-Limburg kan dat.”

Weller feliciteert DaVinci

Bij het en dertig jarig jubileum van Weller mocht DaVinci en haar collega's dat Margo en haar collega's zich de voor ingrijpende kunen noemen van de beste feitelijkheid van Nederland.

Margo Reuten is de beste vrouwelijke kok van Nederland en misschien wel van Europa. Dat vindt Michelin, het onbetwiste orakel van de culinaire wereld. Dat vindt het blad Lekker! dat in Nederland restaurants maakt of breekt. Dat vinden ook de talloze gasten uit binnen- en buitenland die graag honderden kilometers omrijden om te dineren bij nogal excentrisch gelegen Da Vinci in Maasbracht. En hoe belangrijk de sterren en de puntenrijsten ook mogen zijn, het oordeel van de gast weegt het zwaarst voor Margo en haar man Petro Kools die optreedt als gastheer. “Wij vereenigen de mensen. Hier eten mooi-en beleevenis zijn, een onvergetelijke ervaring. Het gaat om kwaliteit, kwaliteit en nog eens kwaliteit.”

Het is moeilijk om nog iets toe te voegen aan de loftuitingen die Margo Reuten de laatste jaren ten deel zijn gevallen. Toen Da Vinci in 1999 een extra Michelin-ster ontving bleef nagenoeg de meeste sterren-restaurant in Nederland met een vrouwelijke chef in de keuken. Het leverde haar een niet-aflatende golf aan publicitaire op, tot en met de dag van vandaag.

Mannenwereld
“Ook omdat ik een vrouw ben ga. Een vrouw in een mannenwereld. Dat is interessant natuurlijk, spannend. Maar dat is wat je van mijzelf zien. Ik ben daar niet mee bezig. Vanaf mijn jongste jeugd was het mijn ambitie om chef in de keuken te worden. Ik ben een lange weg gegaan. Ik ben enorm trots op wat we hier bereikt hebben. De top ja, maar als we die tweede Michelin-ster mogen ophangen, en daar werken we met het hele team keihard voor, dan sta ik bij de 242 beste koks van de wereld. Als enige vrouw. So what? Ik ben niet anders dan mijn mannelijke collega's op dit niveau. We hebben allemaal de passie voor koken, dat opende zat. En er zijn nu eenmaal weinig vrouwen die dit vak kiezen. Ik heb een meisje in de keuken nu. Het is niet anders.” Margo Reuten kent ze wel; het slag mannen dat in het weekend de huiselijke keuken verandert in een slagveld, waar de coquilles met de Japarne aanzetmeesen worden geroeiden, de wijn al vóór de eerste amuse rijkelijk vloeit en de echtgenote ‘s avonds laat de zooi mag opruimen. “Ja, en door de week nog geen aardappel koken,” lacht ze. “Moet iedereen zelf weten. ‘Dat ga ik thuis ook maken’, hoor ik wel eens zeggen als we een mooi gerecht uitserveren. Tja, als het zo gemakkelijk zou zijn... Koken is een vak.” Even breekt een vleugje irritatie door bij de bijzondere Maasbrachtse, 41 jaar pas. Ze oogt een beertje moe op deze

economisch gezien is het een gezonde onderneming. Er werken tweaif mensen, exclusief inhuurkrachten, toeleveranciers en poetsmaters. De gemiddelde bezetting van de achttien tafels en maximaal 65 couverts is goed en daar gaat het om. Zo vordeelde ook de bank toen Margo en Petro in 2001 geld nodig bleken voor een ingrijpende verbouwing van de aangrenzende schuur. Margo Reuten wil het investeren in de toekomst voor zich houden, maar er zijn toch wel diagen geweest dat ze wat minder rustig slep dan anders. “Ja, ik ben dit project wel kopgaaien aan dat? en lef. Het is dat mijn vader mij als het ware over de drempel heeft geduwd, anders hadden we het misschien niet gedaan. ‘Doe het nu’ zei hij ‘anders doe je het nooit’.”

Verbluffend
Het resultaat van de verbouwing is rondult verbluffend. Was Da Vinci al door de architect als een boot ontworpen, na de verbouwing mag het pand met enige overdrijving veel de benaming cruiseschip hebben. Met loopplank, boeg, kajuit, kombuis en deck. Da Vinci is een fantastisch ruim pand met veel licht, hoge plafonds, een open keuken, een aparte loungeruimte, twee bars en meer dan voldoende privacy voor alle gasten. Over alles is nagedacht. De combinatie van kael metaal, warm hout en stijlvol leren meubilair bijvoorbeeld. Maar ook aan de decoraties en de allerkleinste details is aandacht besteed. Geen niettegengaande reproducties aan de muur of standaard bloemenvazejes. “Kijk,” zegt Margo Reuten als ze haar boeiend trots de hoekjes en gaatjes van haar bedrijf laat zien. “Glaskunst van Peter Bremers uit Eringhausen. Schilderijen van Limburgse kunstenaars. Ik hou van echt en puur. In die kunst ligt ook passie, net als in mijn koken.”
Mijn kookstijl moeilijk te omschrijven is het succesverhaal van Margo Reuten en haar man Petro Kools. Ze vullen elkaar perfect aan. Zij zwaait de scepter in de keuken, hij imponeert als gastheer en wijnkenner. Op die kaart staan 700 verschillende wijnen, van goed betaalbaar tot en met uitermate exclusief. Gasten uit alle windstreken komen er eten, soms elke week. “Als mensen terugkomen, hebben we het goed gedaan. Dat is voor me elke keer weer voldaan. Dat is ook waar ik de motivatie en de kick uit haal. Die power in de keuken, die kreunende en die het niet-stilzitten: blije en tevreden mensen zien.”
De waardering voor de totmogtoe enige vrouwelijke sterrenchef van Nederland is groot. Een kookboek van haar hand werd een groot succes, ze staat in tv-programma's. “Dit is wat ik wilde. Ik was zeventien toen ik bij de keuken in de keuken mocht helpen. Toen al stond mijn keuze vast: dit wil ik ook.”

Passie
En zijn er dan geen offers? Is het dan niet vreselijk zwaar om elke dag weer die top te moeten halen? “Nee, als je voldoende passie hebt, gaat ie er. En vitiliteit? Dat je soms een feestje mist, dat is het risico van het vak. Mensen vragen me wel eens of ik ‘ook niet als een gemiddelde vrouw dat ze geen kinderen hebben. Toen we hieraan begonnen, hebben we bewust gekozen voor deze ondernoming. Ik ben niet voor kinderen. Ik zou hier niet non combineren. Had ik kinderen, ik zou hier niet in de keuken staan. Waarom kan ik niet precies uitleggen. Kijk, Johnnie en Thérèse Boer van de Lâcrije in Zevenbe zijn goede vrienden van ons. We eten regelmatig bij elkaar. Ze hebben twee kinderen. Geweldige schatjes, zonder enige twijfel. Maar er knaagt bij mij niets. Echt, mijn liefde gaat ik aan mijn mensen in de keuken. En die leg ik elke dag op de bordjes. Misschien smaakt het daardoor zo goed.”

Lees verder op pagina 26

Sharon Walraven: alles op de olympische droom

Ook aan haar jeugd is Sharon Walraven alles gaan, net als haar broer Jeroen en haar zusje Ilse. Ze is de jongste van de drie kinderen van Ria en Jan Walraven. Ria is de eigenaar van de Sportschool Walraven, Jan is de directeur van de Sportschool Walraven. Ilse is de directeur van de Sportschool Walraven